

OSZD MEG ÉS URALKODJ

Valamikor régen, az ősi időkben, a törzsközösségek kialakulásának idején, amikor az élet már több volt állandó küzdelemmel és volt idő elgondolkodni a dolgokon, valaki egyszer észrevette, hogy két nem van: nők és férfiak. Nem értette, miért van ez, elment hát a törzs Nagy Tekintélyéhez, és megkérdezte tőle, hogy miért vannak a nemek.

A törzs Nagy Tekintélyének azonban sejtelve sem volt arról, hogy miért vannak nők és férfiak, mert hát honnan is lett volna, de mivel sem kellő bátorsága nem volt ahhoz, hogy beismerje tudatlanságát, sem elég esze ahhoz, hogy rájöjjön, hogy a bölcsesség azzal kezdődik, hogy „nem tudom”, kitalált egy választ és azt hazudta, hogy ez az oka a nemek létének.

Talán így kezdődött. Talán nincs más a mélyben, mint egy tudatlan, gyáva és ostoba ember privát kis biznisze, akinek se ereje, se képessége nem volt ahhoz, hogy sokra vigye, de becsvágya gátlástalanná tette. Talán így történt. De az is lehet, hogy ennél sokkal tudatosabb volt a kezdet, és éppen ezért sokkal gonoszabb is. Hamis célpontok, ellenségek kieszelése, ellentétek szítása - ez az, amiben a legfelsőbb kaszt verhetetlen. Oszd meg és uralkodj!

Ez a legfelsőbb kaszt kedvenc játszmájának a neve, amit az évezredek folyamán tökélyre fejlesztett.

A nemi eszmények jópofa, kedves dolgoknak tűnnek. Mintha a természet rendelte volna, hogy legyenek nők és férfiak hogy a nők a gyerekekről és az otthonról gondoskodjanak, a férfiak pedig harcoljanak és vadásszanak. Olyan valóságos ez az egész! Legalábbis ennyi évezred nemi eszményeivel a hátunk mögött, mindenképpen.

A legfelsőbb kaszt folyamatosan azon mesterkedik, hogy elterelje az emberek figyelmét a valóságról, vagyis magáról a legfelsőbb kaszt működéséről. Ehhez játszmákat találnak ki és adnak az embereknek. Ezek a játszmák lekötik a gondolkodásukat, felőrlik az energiájukat és kitöltik az idejüket. A közel-keleti válság, az angolok és az írek ellentétei... Az egészen nincsen semmi értelme. Az emberek szeretnek békében élni, szeretnek álmodni, és valóra váltani, amit kitaláltak. Akkor meg miért harcolnának egymás ellen? Miért ölnék egymást? Miért dúlnak fel egymás otthonát?

Nos, azért, csak és kizárólag azért, mert megbűjlik a háttérben egy legfelsőbb kaszt, amelynek az érdekei úgy kívánják, hogy ellentéteket szítson. A vallások közti szembenállás, a filozófiái irányzatok, az okkult iskolák közti ellentétek, a népek és dinasztiák közti konfliktusok, a rasszok ellenségeskedései, és a kulturális különbségek okán kirobbantott háborúk mind mind mesterségesek, és azt az egyetlen célt szolgálják, hogy LEKÖSSÉK az emberek figyelmét, érdeklődését, gondolkodását, érzelmeit, energiáját és idejét. Semmilyen más oka nincs ezeknek az ellentéteknek.

A legfelsőbb kaszt legbriliánsabb találmánya a háborúskodás területén a nemek szembefordítása volt. Ezzel folyamatosan belső konfliktusra kárhoztatta az emberiséget. Mondhatni: állandó háborús feszültséget kreált, és tette ezt a szokott módján - vagyis fogott egy eszmét, amit gondolat-bálvánnyá tett, ezt körbevett egy ideológiával, vagyis hazugságokkal, majd bevetette a tekintélyeit, és azok lehengerelték az emberiséget. És az eredmény? Az eredmény az lett, amit vártak. Tönkrement, kisiklott életek; emberek óriási tömegei, akik sosem lettek azok, amik lehetek volna.

A nemi eszmények a természet törvényeinek tűnnek, pedig nem azok. Ezek egyetlen ember elképzelései, amiket elterjesztettek és elfogadtattak. A nemi eszmények nem természeti törvények, hanem csupán *közmegegyezések*.

A nemi eszmények időről-időre változnak, sőt földrajzi területenként is eltérőek lehetnek. A nemi eszmények mondják meg, hogy mit várnak el egy nőtől, és mit várnak el egy férfitől. Aki nem felel meg az elvárásoknak, azt nem tekintik *igazán* nőnek vagy *igazán* férfinak. Kezdetben a nemi eszmények kizárólag a viselkedésről szólnak: arról, hogy egy nőnek vagy egy férfinak hogyan *kell*, hogyan *illik* viselkednie különféle helyzetekben.

Aki nem viselkedett az elvárásoknak megfelelően, azt különféle szankcióknak vetették alá. A büntetés lehetett megvetés, kiközösítés, sőt akár kivégzés is. Létezett és létezik olyan nemi eszmény, amely szerint a nő a férfi tárgyi tulajdona, és ha a nőnek csupán annyi a *bűne*, hogy nem az elvárt hangsúlyokkal ejti ki a szavakat beszéd közben, már azért megölhetik.

Ez a szokás!

Ezt követeli meg az illem!

Mindannyian milliószor hallhattuk már ezt, de vajon honnan ered egy szokás? És miért terjedt el? És ki mondja meg, hogy mi az illem? És miért KELL betartani? A viselkedésről szóló nemi eszmények tehát — mint az látható - kiváló alkalmat adnak arra, hogy a rájuk való hivatkozással embereket nyomorítsanak meg. Mert ezért, és CSAK ezért találták ki őket. Ez a funkciójuk.

A nemi eszmények ürügyek arra, hogy rákényszerítsenek embereket valamire, vagy hogy kirekesszék őket. Még ha olyan jól hangzó dolgokat említünk is, mint például az, hogy *egy férfinak bátornak kell lennie*, kimondatlanul is ott rejlik benne, hogy a *bátorság nem nőies*. Ez már kirekesztés.

A gyengébbik nem...

Oh, én csak egy gyenge nő vagyok!

Ha férfi lennék, most behúznék neki egy akkorát! Amikor meg a hírszerzésben dolgoztam, személyesen ismertem néhány professzionális gyilkost. Volt köztük egy lengyel származású amerikai nő. Nagyon alacsony, vézna, törekeny kis virágszál, olyan bájos arccal, hogy az ember szinte mesefigurának nézte. Likvidálandó férfiak mellé építettek be barátnőnek, titkárnőnek, sofőrnek, asszisztensnek - mikor mi adódott. Ha megkapta a jelet, megölte a célpontot, majd eltűnt. Mindig pusztá kézzel ölt. Néha nála két fejjel magasabb, hatvan-nyolcvan kilóval nehezebb, tízszer erősebb férfiakat. Amikor utoljára találkoztam vele, huszonöt éves volt, és tizennégy gyilkosság volt a háta mögött. Soha nem sérült meg, soha nem került bajba. Úgy ölt, ahogyan más lélegzik.

Egyszer megkérdeztem tőle: hogyan csinálja? Azt mondta, nyakra üt, egész közelről, és eltöri a légcsövet. Ha valamiért nem tudna hozzáférni a nyakhoz, akkor kinyomja a célpont szemét, és az után töri el a légcsövét.

Megkérdeztem, mekkora erő kell egy légcső eltűréséhez? Megmutatta. Ott álltunk egymással szemben egy irodában; én öltönyt viseltem, ő sötét farmernadrágot és bordó pulóvert. Világosbarna haját a feje tetejére tűzte, néhány tincs a homlokába lógott. Amikor mosolygott, ragyogott az arca. Azok a hatalmas, gyönyörű, tiszta kék szemei olyanok voltak, mint egy ártatlan kislány szemei. Minden kis porcikájából a veszélytelenség sugárzott.

Ez egy ajánlás céljára idézett részlet, Julius Andan – A világ a színpad mögött c. könyvből.

további információk a könyvről: www.azigazsagavilagrol.hu

ajánló: www.ujmedicina.hu 1/2

Rám villantotta tökéletes, hófehér fogsorát, rápillantott az órájára, és közben a másik kezével lecsapott. Megütött. A nyakamon. Alig egy centivel a légcsővem mellett. Mint egy bűvész, úgy terelte el a figyelmemet a mozdulatról, ami gyors volt, mint a villám. Nem volt erős ütés, épp csak egy kicsit zsibbadt tőle a nyakam pár percig.

Nevetgélve cseverésztünk még egy keveset a demonstráció után, de én teljesen leizzadtam. Olyan aprónak, olyan védtelennek látszott. Azt hittem, ha erőszakra kerülne a sor közöttünk, kettéroppantanám, mint egy szalmaszálat. De tévedtem. Ha meg akart volna ölni, megölt volna egyetlen kis ütéssel, és nekem semmi esélyem nem volt ellene. Hát ilyen veszélytelen egy nő.

Az a jelenség, hogy egy nő nem harcol, vagy ha mégis, akkor nem hatékonyan, **nem fizikai korlátokra vezethető vissza, hanem mentális korlátokra.** A nemi eszmények mentális korlátok.

Amikor a nemi eszmények túllépnek a viselkedésen, a konfliktus, amit okoznak, csak még tovább dagad. Nemi eszményekkel el lehet érni, hogy az ember ellensége legyen a családjának vagy saját magának. Mert mi van akkor, ha a legfelsőbb kaszt kieszel egy új gondolat-bálványt, kitalál hozzá egy ideológiát, majd beveti a tekintélyeket és a médiát, és ELFOGADTATJA, hogy az a hazugság, amit kieszelt, *igaz?* Tétélezzük lel, hogy ez a gondolat-bálvány úgy szól, hogy a *magas, vékony nők a legvonzóbb, legigazibb nők.* És tétélezzük lel, hogy a világon élő nők nagy többsége NEM ILYEN.

Nos, ebben az esetben milyen eredményt kapunk? Egy valóságos horrort. Tönkrement életeteket, szétesett kapcsolatokat, borzalmas önértékelést és szakadatlan küzdelmet egy ideálként felkínált testalkat eléréséért. Más szavakkal, az eredmény, amit kapunk: konfliktusok emberek között, konfliktusok családon belül („Miért nem tudtál hozzámenni egy magasabb férfihoz?! Miattad kell magányosnak lennem! Tönkretetted az életemet! Dögölj meg, anya, dögölj meg!!!”), és konfliktusok emberek lelkeiben. Valamikor régen Európában a testesebb, kicsit kövérkés nőket tartották a női nemi eszményképeknek. Akkoriban a magas, karcsú nőkre járt rá a rúd. Mert valakire mindig rá-jár. Ez ennek az egésznek a lényege.

És ha a legfelsőbb kaszt kitalálja, hogy a magas, atletikus testalkatú férfiak az igazi férfiak, akkor mi lesz az összes többi férfival, akiknek nem ilyenek a testi adottságaik? Azután jön a szex. Egy nőnek legyen nagy melle. De mi van azokkal a nőekkel, akiknek nem nagy? Egy nőnek legyenek kicsi, hegyes mellei. De mi lesz azokkal a nőekkel, akiknek nem ilyen mellei vannak? Egy férfinak legyen hatalmas a pénisz. És mi lesz azokkal, akiknek nem az? Egy férfinak legyen dús szőrzet a mellkasán. És mit csináljanak azok, akiknek nincs? Bárhonnan nézzük is, minden nemi eszmény emberek milliárdjait rekeszti ki. A viselkedésről és a testi sajátosságokról szóló nemi eszmények annyi fájdalmat, annyi veszteséget, annyi halált, annyi tönkrement életet, annyi széthullott kapcsolatot, annyi öngyűlöletet, annyi kisebbségérzést, annyi konfliktust keltettek a világban, hogy ember legyen a talpán, aki képes ennyi borzalmon átverekedni magát és meglátni a mélyben a lényegét. A lényegét: azt, amit mindez eltakar. Hogy ez az egész MENNYIRE tudatos.

Egy ember értékét a testi adottságai határozzák meg. Egy ember létjogosultságát az határozza meg, hogy egy adott nemi eszménykép szerint elfogadható-e a teste. Ezek a gondolat-bálványok az elmebaj legmélyén fogantak. Irracionalitásuk olyan mértékű, amit nem könnyű felülmúlni, mégis elterjedtek az egész bolygó szélében-hosszában. Világunk mérhetetlen ostobaságok, kifejezett *baromságok* alapján működik. Az, amit az emberiség önmagáról, a civilizációról, az életről és az univerzumból gondol, teljesen megalapozatlan, és úgy hülyeség, ahogy van. Röhejes, légből kapott nézetekért háborúk robbantak ki, és tömegeket mészároltak le. Roppant nehéz szembenézni azzal, hogy elképzeléseink értelmetlenek. Iszonyú nehéz ezt elfogadni. Azért olyan nehéz, mert ha elfogadjuk, hogy aminek nincs értelme, annak nincs értelme, azzal azt is el kell ismernünk, hogy mi magunk sem lehetünk annyira intelligensek, mint hittük. De ez az ár nem is olyan borsos, mint amilyenek első pillanatra tűnik.

A legfelsőbb kaszt a maga hadseregével (tekintélyeivel) és a média uralásával megörjített bennünket és elvette az életünket. Mert élőhalottak vagyunk! Élőhalottak ahhoz képest, amilyenek lehetnénk, ha nem tették volna meg velünk mindazt, amit megtettek. Ha maradtunk a nemi eszményképeknek, és csak azt vizsgáljuk meg, hogy mit veszítettünk miattuk, hát megfagy a vér az ereinkben. Ebben a pillanatban a Földön több milliárd nő és férfi nem tanul semmit, nem talál ki semmit, nem fedez fel semmit, nem alkot meg semmit és nem visz véghez semmit, mert nem hiszi, hogy ez lehetséges. Ezeknek az embereknek a gondolkodása és érzelmei nemi eszmények körül forognak, és próbálnak *helyesen* viselkedni, *helyesen* élni, olyanná alakítani a testüket, amilyené KELL, hogy elfogadják őket, vagy próbálnak valami módon megbirkózni azzal a borzalmas TEHERREL, hogy nem olyanok a testi adottságaik, mint amilyeneket az aktuális nemi eszményképek elvárnak tőlük.

Ebben a szent pillanatban több milliárd ember képességeit köti gúzsba néhány aljas, hazug eszme. És ha történelmi távlatokat nézünk? Akkor mennyi embert kapunk, és mennyi életet? Azt mondják: általában a nők butábbak, mint a férfiak. Ha valaki körülnéz a világban, láthatja, hogy ez igaz. Na de miért az? A válasz a nemi eszményekben található meg. Mivel illik foglalkoznia egy nőnek, és mivel illik foglalkoznia egy férfinak? Ha végignézzük az emberi történelmen, láthatjuk azt a rengeteg nőt, akik nem alkottak, nem fedeztek fel, nem találtak ki és nem vittek végbe semmit, pedig képesek lettek volna rá - de egy eszménykép megakadályozta őket abban, hogy megtegyék. Pontosan ugyanez elmondható a férfiakról is.

Ha a nők és a férfiak természetes hajlamaik és érdeklődésük alapján választanának maguknak mesterséget, művészetet és egyéb elfoglaltságot ahelyett, hogy elvesztegetik az idejüket a női és a férfi nemi eszményképek követésére, vajon hol tarthatnánk már? Ha a legfelsőbb kaszt az „oszd-meg-és-uralkodj” elv alkalmazásával nem szít konfliktusokat a nemek között, vajon mikor rúgtuk volna fel a port a Holdon? 1600-ban, az elmebeteg inkvizítorok népiértő hadjárata helyett?

Vagy még korábban? Tudom, hogy ez erős túlzásnak tűnhet, de én több milliárd potenciális művésztől, potenciális tudósról, potenciális felfedezőről és potenciális feltalálóról beszéltem, akik közül soha egyből sem lett sem művész, sem tudós, sem felfedező, sem pedig feltaláló! Holott lehetett volna!!! De nem lett. Mert a legfelsőbb kaszt úgy akarta, hogy ne legyenek, így a tekintélyek hadseregével elfogadtatott nemi eszményképek rabszolgái lettek. Röviden és tömören összefoglalva: ennyit veszítettünk eddig a percig, amiért elhittük a tekintélyeknek, hogy ŐK JOBBAN TUDJÁK, és mi rosszul látjuk, rosszul gondoljuk és rosszul hisszük. Elhittük a tekintélyeknek, hogy ostobák vagyunk.

És amikor elhittük, azok is lettünk.

Ez egy ajánlás céljára idézett részlet, Julius Andan – A világ a színpalak mögött c. könyvből.

további információk a könyvről: www.azigagsagavilagrol.hu

ajánló: www.ujmedicina.hu

2/2